

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy)  
w dniu 20 czerwca 2022 r. – Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid; druga strona postępowania:  
M.A.**

**(Sprawa C-402/22)**

(2022/C 368/24)

Język postępowania: niderlandzki

**Sąd odsyłający**

Raad van State

**Strony w postępowaniu głównym**

Strona wnosząca środek odwoławczy: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Druga strona postępowania: M.A.

**Pytania prejudycjalne**

Pytanie 1a

Kiedy przestępstwo jest „szczególnie poważne” w rozumieniu art. 14 ust. 4 zdanie wprowadzające i lit. b) dyrektywy 2011/95/UE <sup>(1)</sup> w takim stopniu, że istnieją podstawy do odmowy nadania przez państwo członkowskie statusu uchodźcy osobie, która potrzebuje ochrony międzynarodowej?

Pytanie 1b

Czy wymienione w pkt 56 wyroku Trybunału Sprawiedliwości z dnia 13 września 2018 r., Ahmed, ECLI:EU:C:2018:713 kryteria oceny, czy jest mowa o „poważnym przestępstwie” w rozumieniu art. 17 ust. 1 zdanie wprowadzające i lit. b) dyrektywy 2011/95/UE mają znaczenie przy ocenie, czy doszło do „szczególnie poważnego przestępstwa”? Jeżeli tak, to czy istnieją ponadto dodatkowe kryteria, których spełnienie prowadzi do oceny, że przestępstwo jest „szczególnie” poważne?

Pytanie 2

Czy art. 14 ust. 4 zdanie wprowadzające i lit. b) dyrektywy 2011/95/UE należy interpretować w ten sposób, że sam fakt, że osoba, która uzyskała status uchodźcy, została prawomocnie skazana za szczególnie poważne przestępstwo, wystarcza do wykazania, że stanowi ona zagrożenie dla społeczności, czy też prawomocne skazanie za szczególnie poważne przestępstwo samo w sobie nie wystarcza do wykazania istnienia zagrożenia dla społeczności?

Pytanie 3

Jeżeli sam fakt wydania prawomocnego wyroku skazującego za szczególnie poważne przestępstwo nie wystarcza do wykazania istnienia zagrożenia dla społeczności, to czy art. 14 ust. 4 zdanie wprowadzające i lit. b) dyrektywy 2011/95/UE należy interpretować w ten sposób, że wymaga on od państwa członkowskiego, aby wykazało ono, iż od momentu wydania wyroku skazującego skarżący nadal stanowi zagrożenie dla społeczności? Czy państwo członkowskie musi wykazać, że zagrożenie to jest rzeczywiste i aktualne, czy też wystarczy, iż istnieje potencjalne zagrożenie? Czy art. 14 ust. 4 zdanie wprowadzające i lit. b) dyrektywy 2011/95/UE, rozpatrywany samodzielnie lub w związku z zasadą proporcjonalności, należy interpretować w ten sposób, że zezwala on na cofnięcie statusu uchodźcy tylko wtedy, gdy cofnięcie to jest proporcjonalne, a zagrożenie, jakie stanowi osoba korzystająca z takiego statusu, jest dostatecznie poważne, aby uzasadnić takie cofnięcie?

Pytanie 4

Jeżeli państwo członkowskie nie musi wykazywać, że od chwili wydania wyroku skazującego skarżący nadal stanowi zagrożenie dla społeczności i że zagrożenie to jest rzeczywiste, aktualne i dostatecznie poważne, aby uzasadnić cofnięcie statusu uchodźcy, to czy art. 14 ust. 4 zdanie wprowadzające i lit. b) dyrektywy 2011/95/UE należy interpretować w ten sposób, iż wymaga on, aby zagrożenie dla społeczności zostało zasadniczo wykazane na podstawie okoliczności, że beneficjent statusu uchodźcy został skazany prawomocnym wyrokiem za szczególnie poważne przestępstwo, ale że jest on w stanie wykazać, iż nie stanowił lub już nie stanowi takiego zagrożenia?

<sup>(1)</sup> Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony (Dz.U. 2011, L 337, s. 9).